

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΩΝ

ΤΟ ΠΑΘΗΜΑ ΤΟΥ ΖΩΓΡΑΦΟΥ

Ο περίφημος Βιεννέζος ζωγράφος Φρειδερίκος Άμερλιχ, ο οποίος έζησε τον περασμένο αιώνα, δεν ήθελε ποτέ να διδάσκει στους νέους την τέχνη του. Γι' αυτό το λόγο δεν είχε ποτέ τον μαθητή.

Μία μέρα ωστόσο μπήκε στο άτελε του μια κυρία ή αργότερο παρουσιάστηκε και παρουσιάζοντας τον την κόρη της τον παρακάλεσε να της μάθει ζωγραφική.

— Κυρία μου, της απάντησε ο ζωγράφος, δεν συνηθίζω ποτέ μου να δίνω μαθήματα σ' άλλους, γιατί δεν μου άρεσει καθόλου να κάνω το δάσκαλο. Όταν έχω καλές ιδιοψυχία, γίνεται μεγάλος ζωγράφος και χωρίς δάσκαλο.

Επειδή όμως η άγνωστη κυρία επέμενε, ο ζωγράφος έπροσθεσε :

— Άφου δείχνετε τόσο μεγάλο ζήλο για την καλλιτεχνία, υποφέρετε να στέλνετε κάθε μέρα την κόρη σας εδώ να παρακολουθή την εργασία μου και να έχετε να ερωτάτε σε σχέδια. Για να είμαι ειλικρινής, σας λέω πως ή γυναίκα μόνον άγάπη προς την τέχνη αισθάνονται να' ότι είναι άξιαντες να δημοσιεύσουν τίποτε.

Η κόρη άρχισε παιγνιάτι από την ημέρα εκείνη να πηγαίνει τακτικά στο εργαστήριο του ζωγράφου μαζί με τη μητέρα ή, όποια καθόταν έντελώς άφρονι σε μια γωνία ν' έπλεξε κάποτεσ καθ' όλη την διάρκεια της εργασίας. Ο Άμερλιχ, άφοσιωμένος στη δουλειά του, δεν έγνώριζε να κινήσει ούτε τη μιά, ούτε την άλλη. Μία μέρα ωστόσο που είχε χορησθή απ' την κολλη δουλειά, πήγε κοντά στη μητέρα να' άφου καθάριζε μια πολυθρόνα, τη ρώτησε :

— Με συγχωρείτε, κυρία, ποι ήμισώθησα να σας ρωτήσω με ποιά έζω την τιμή να όυλω. Είστε παντρεμένη ;

— Όχι, απάντησε ή κυρία. Ο άνδρας μου πέθανε.

- Έχετε παιδιά ;
- Μόνον ένα γιο ν' αυτήν εδώ την κόρη.
- Ο γιος σας εινε έμπιστος ή βουδίζοντας ;
- Ότε το ένα, οτε το άλλο.
- Τότε θάνα σίγουρα ήπάλληλος.
- Κάτι τέτοιο εινε.
- Στρατιωτικός ;
- Όχι.

— Μά τότε τί διάβολο εινε, άφου δεν εινε τίποτε απ' όλα αυτά ; ρώτησε νευριασμένα ο ζωγράφος.

— Βασιλεύς ! απάντησε απάθιστα ή άγνωστη κυρία.

Μόλις άκουσε την απάντησι αυτή, ο Άμερλιχ, έννοισε πως εινε να κάνει με κωμικα τηλελή. Έκείνη την ίδια στιγμή άκριβώς ο έφηρητος ζωγράφος άνήγγειλε στον κύριό του ότι εινε φτώχεια στο άτελε ή μητέρα του αυτοκράτορος της Αυστρίας Σοφία, ή όποια ήθελε ν' άγοράσει μερικώς πίνακα.

Ο ζωγράφος άμέσως ταξίατρε να την υποδεχθί. Έτσι σε λίγο έμπαινε μέσα στο άτελε ή Ύψηλή δέσποινα, ή όποια μόλις εινε την άγνωστη κυρία, και την κόρη της, τις χαιρέτησε εγκάρδια λέγοντας :

— Μπιά ! Κ' εσείς εδώ ;

Φαντασθήτε τώρα την έκπληξι του έκκεντρικού καλλιτέχνη, όταν έμαθε ότι ή μητέρα της μαθητριάς του ήταν ή παραχρησισα Χορηστίνα, μητέρα του βασιλέως της Σαξωνίας Καρόλου Αλβέρτου.

είχε ένας τόνος όργη ή μόλις συγκρατημένης, φώναξε έξωφρα ένα ποσόν, το όποιον ήταν τεράστιο συγκριόμενο με τα ποσά των έκατομμυριούχων. Όλοι άμέσως γύρισαν και τον κίταξαν κατάκληκτοι. Η φιλαργυρία τους τότε επέβαλε να υποχωρήσουν, αλλά και ή κενοδοξία τους τους παρανοούσε να υπερθεμάσουν. Έτσι, ύστερα από μια σύντομη ψυχική πάλη, ή κενοδοξία τους υπερίσχυσε προς μεγάλην χαράν των ταχυδατυλοεργών και του Πρώστου. Τα ποσά έβρασαν σε ύψη θεοφάνα και το περίεργο εινε ότι ή γενναιωδωρία του φίλου μου μετεδόθη τόσο γρήγορα στους ξηρούς και φιλαργύρους αυτούς ανθρώπους, όστε όλοι στο τέλος ήσαν εδχαριστημένοι για την ευγενικιέρ του χειρισμού. Όσο για το ζεύγος των καλλιτεχνών, αυτό δεν ήξερε πως να εκφράσει την εδγνωμοσύνη του στον Μαρσέλ.

Ο φίλος μου συμπάθησε όλους τους καταταγεμένους από την τιχη, τους αποκλήρους, τους ταπεινούς. Και στην περίπτωση που δηγηθήκα, έδειξα μια φορά ακόμα πόσο άληθινό ήταν το αίσθημά του αυτό.

ΑΠΟ ΤΟ «ΑΡΧΕΙΟ ΤΩΝ ΑΝΕΚΔΟΤΩΝ» ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΠΑΛΗΟΥ ΚΑΛΟΥ ΚΑΙΡΟΥ

Ο Συγγυρής και οι δικηγόροι

Πολλά και διάφορα εινε τα ανέκδοτα του Άνδρέα Συγγρού, δειχνον δε όλα ότι από τον μεγάλο αυτόν χρηματιστή δεν έλειπε ή ετοιμότης και το χιούμορ.

Μία φορά παρουσιάσθηκε στο Συγγρό ένας φοιτητής της νομικης και του ζήτησε τη βοήθειά του για να σπουδάσει.

— Στερούμαι των πάντων ! του ειπε.

— Και αν σε βοηθήσω να σπουδάσεις, τον ρώτησε ή Συγγρός, πως θ' άνοιξης έπειτα διαγορεύω γραφεύ ;

— Ά, άμα πάρω το δικωμά μου, απάντησε ο φοιτητής, τα άλλα έρχονται μονάχα τους.

— Πώς ;

— Νά, άς εινε καλή ή κακή και ή γκρίνιας των ανθρώπων. Αυτά θά με κáιουν πλούσιο.

— Λοικόν κυρίες, του απάντησε ο Συγγρός, εγώ δεν δενομαι να βοηθήσω έναν άνθρωπο, ο όποιος σκοπό της ζωης του θά έχη να καλλιεργή την κακία για την χερμία των συνανθρώπων του για να ζήσει και γος να πλουτίσει !...

Και τον απέπεμφε.

Ο Μωρέας και τα καρνεϊά

Ένας από τους πιο μεγάλους καρνεϊούδες Έλληνας ήταν και ο Ζάν Μωρέας.

Τις περσοσύτες όρες της ημέρας του και όλη σχεδόν τη νύχτα του, γιατί ήταν αδιόρθωτος και ξενιχτής, τις περνούσε στο καρνεϊό.

Κάποτε τον κατάφεραν να έπισκεφθί μια μεγάλη πόλη της μεσημβρινης Γαλλίας. Ένας φίλος του μουσικός, ο όποιος έπληε να τον υποδεχθί στο σταθμό, τον ρώτησε :

— Που θέλετε να πάμε ; Θέλετε να δίτε το καλό μέρος της πόλεως, τη θάλασσα, τα βουνά ; Η πόλις μας έχει έξοχες θαυμάσιες.

Ο Μωρέας σκέφθηκε μια στιγμή και κατόπιν ειπε :

— Πάμε στο... καρνεϊό !...

Μία μέρα πάλιν, που ο Μωρέας ήταν όρθιος, ειπε βλέποντας τον θαυμάσιο ήλιο, που έλουζε το δωμάτιό του :

— Τι ώραία που θά εινε στο καρνεϊό !...

Και κάποτε άλλοτε, που ταξείδευε έλεγε κάθε τόσο στο φίλο του, που τον συνόδευε :

— Πού έξεραι ποιος ετύχησε άνθρωπος, καθέτα αυτή τη στιγμή, στη θέσι μου, στο καρνεϊό !...

Μία μεγάλη κλήθεισ του Καποδίστρια

Όταν ο Καποδίστριας περιώδευε στην Πελοπόννησο, έπεσεκρήθη και την άνοησαν τότε κομμάτιν Τριγκάλια της Κορινθίας.

Έκει προσεφέρθησαν να τον φιλοξενήσουν οι πρόκριτοι και ισχυρά παράγοντες των Τριγκάλων, Πανοτίστος και Σωφράνης Νοταράς.

Ο Καποδίστριας όμως προτίμησε να φιλοξενηθί σε όσπατι των αδών του Σταύρου Νοταρά, καλής και αυτής οικογενείας των Τριγκάλων, αλλά πολύ υποδεεστέρως οικονομικώς και κοινωνικώς της οικογενείας του Πανοτίστου και Σωφράνης Νοταρά.

Από τότε τα παιδιά του Σταύρου Νοταρά, τη υποδέχεται του μακαρίτη Καποδίστρια, άλλαξαν τ' όνομά τους και από Νοταράδες έγιναν «Σταυροπούλου».

Στην περίπτωση αυτή ειπε ο Καποδίστριας και το περίφημο :

«— Τα τζάκια και οι κοσμημάτεις έδουλεύαξαν την Ελλάδα !»

Έμμετρος διαμφρτυρία

Ο μακαρίτης ποιητής Χριστόφορος Σαμαράζιδης, έρωτευθησε κάποτε μια νέα, ή όποια δεν γύριζε ούτε να τον κινήσει, θύσους στο τέλος, της έγραψε και της έστειλε τον κάτωθι ποιητικόν άφομιών :

Γιατί ό εις να χαιρέται,
 κι' ό άλλος να λυπηται ;
 Γιατί ό ένας ν' αγαπά,
 κι' ή άλλη να άρνηται ;
 Γιατί ; Ά, τούτο το αγ,αίω,

κα'εις δεν τό γνωρίζεις...
 Ο ήλιος όλα εις αυτόν
 τον κόσμο να φωτίζει...
 Φωτίζει χώρας και βουνά,
 ποτάμια και λαγκά-
 δία,
 μα δεν φωτίζει της
 καρδιάς,
 ε' άφώριστα σκοτά-
 δια !...